

PROLÓG

Elliot

Oficiálna definícia slova *obavy* znie – pocit stiesnenosti vyvolaný očakávaním niečoho nepríjemného. A presne to som cítil. Obavy. Po nebesky strávených týždňoch pri jazere Tahoe som sa obával práve *tej* chvíle a *toho* dňa, kedy sa niekto rozhodne znova narušiť moju zaslúženú harmóniu.

Ten deň prišiel skôr, ako som si myslel.

„Prečo niečo neurobiš? Zastav to alebo to aspoň pozdrž!“ rázne som mu skočil do reči.

„Elliot, v tomto už viac nezmôžem.“

„Ako to, že už viac nezmôžeš? Sľúbil si predsa, že žiadne bludy! Už nikdy!“ zúfalo som zvyšoval hlas na človeka, na ktorého som ho ešte nikdy nezvýšil.

„Ale tu nejde o bludy! Je to pravda. Disponujú faktami, to obžalovanie skutočne existuje a či je v tom vinne, alebo nevinne, nikoho zaujímať nebude.“

Na mojej strane linky zostalo ticho, ktoré Woody využil a pokračoval: „Nechceš zavolať Cassie?“

„Práve je na ceste sem.“ Rezignovane som si pošúchal ústa aj bradu neveriac, že po rokoch sa chystám opäť využiť jej služby.

„Bude to dobré, brácho. Mrzí ma to.“

Zložil som telefón a zadíval sa kamsi do boku, medzi okno a knižnicu, na absolútne bezvýznamný priestor. So zaseknutým pohľadom som dlhý čas premýšľal, či to zvládne a s akými následkami z tejto kauzy vyviazneme.

Do obývačky vstúpila sebavedomá Cassandra a po letmom pozdrave sa prívetivo usmiala. Nikdy som nevedel presne odhadnúť, ktorá z jej emócií je skutočná a ktorá nacvičená. Po rokoch praxe v médiách to už možno nevedela ani ona sama.

„Dáš si niečo?“ Moje zdvorilostné privítanie a pokus o pohostenie odmietla jemným pokrútením hlavy. Premerala si zvyšok miestnosti, akoby na malý moment dovolila ožiť spomienkam, aby ich hneď nato mohla zatlačiť do minulosti, kam aj patrili.

Posadila sa na pohovku a vyzvala ma: „Môžeme?“

Strčil som si obe ruky do vreciek na džínsoch a zostal stáť s mierne rozkročenými nohami vo svojej obvyklej póze.

„Ide o jednu ženu.“ Stačilo niekoľko slov, aby naplno upútali jej pozornosť. Na znak vážnosti situácie vytiahla poznámkový blok.

„Je čistá?“

Výborne. Výsluch sa začal.

„Klasické rodinné zázemie. Otec pracuje na burze, matka profesorka, silní veriaci. Katolíci. Má mladšieho brata. O dosť mladšieho, o sedemnást' rokov. Rodičom zrejme...“ chcel som zavtipkovať o tom, ako im buď praskla guma, alebo zatúžili po dojčenských výživách, no neumožnila mi to.

„Neodpovedal si mi na otázku,“ skočila mi do reči nekompromisným, zato milým tónom. Spojiť tieto dva bežne nespojiteľné tóny dokopy dokázala snáď iba ona.

Chápem. Vtipy bokom.

„Je tu jedno... obvinenie. Sexuálne. Nešlo na súd, skončilo právnou dohodou, finančným odškodnením žalobcu a nepríjemnosťami v práci.“

„Čím sa živí?“

„Letuška. Prvej triedy.“ Nevie, načo som dodával druhú vetu, keď mi bolo jasné, že to Cassandru nebude ani najmenej zaujímať.

„Pre koho lieta?“

Prebodol som ju pohľadom a nadvihol obočie tak vysoko, ako to len šlo. Fakt jej musím odpovedať na túto otázku?

„Ježiši, Elliot.“ Zaklapla fascikel s poznámkami a odfúkla si. „Ako dlho?“

„Čo ako dlho? Pre nás lieta? So mnou spáva? Aký časový údaj konkrétne potrebuješ?“

„Všetky. Ak to má zvládnuť, potrebujem vedieť všetky.“

„Môžeš sa jej na to o chvíľu spýtať sama.“

O pár minút do môjho domu vstúpila nič netušiacca mladá žena, ktorej sa zajtra rapídne zmení život. Najhoršie bolo, že som to už nijako nedokázal ovplyvniť a jediné, čo som mohol urobiť, bolo pripraviť ju na blížiacu sa búrku.

1. KAPITOLA

Elliot

Pretočil som stranu kalendára o ďalší týždeň vpred.

O ďalší týždeň bližšie k nej. O ďalší týždeň bližšie do hrobu.

Tipoval by som, že na našej ulici nenájdete ani jednu domácnosť, ktorá by bola od klasického stolového kalendára taká závislá, ako bola tá naša. Dôležité termíny a pripomienky si väčšinou udržiavala v pamäti mobilná aplikácia jej majiteľa. No my sme ich všetky zverili na zopár listov, ktoré sme týždeň čo týždeň pretáčali a po roku vyhodili. Stali sa minulosťou. Ava kalendáre zbožňovala. Rovnako ako jej matka.

Je možné udržiavať identické rituály bez toho, že by sa tie dve ženy mali možnosť v živote spoznať a tento zvyk si odovzdať?

Odkedy sme sa presťahovali do Pittsburghu, vždy na začiatku roka si moja dcéra kúpila roztomilý kalendár zdobený obrázkami krajín. Poznačila doň narodeniny priateľov a rodinných príslušníkov, plánované výročia, oslavy, stretnutia a priebežne obsah aktualizovala o nové udalosti. Farbou a veľkosťou písma im priradovala dôležitosť a dotyčnú osobu *na vybavenie*. Spravidla sa tak striedali moje a jej, keďže sme už viac ako dvadsať ro-

kov žili sami dvaja. Nebolo by na tom nič nezvyčajné, keby pri písaní nestriedala iba dve farby, zelenú a čiernu.

Presne ako Abigail.

Dodnes sa to pred Avou bojím priznať. Nechcem sa dozvedieť, aká je skutočnosť, chcem si naďalej predstavovať, že sa mi prostredníctvom svojej dcéry takto prihovára. Píše mi, čo mám urobiť, kam mám ísť, čo je správne a kto je hoden spoločnosti mňa a našej dcéry.

Zelená, choď. Čierna, neunúvaj sa.

A možno aj preto som pravidelne dodržiaval účasť na stretávke z vysokej školy, ktorá sa konala každoročne v posledný októbrový víkend.

Lebo bola zelená.

Lebo som sa desil tam neprísť a neplniť jej želania, nepohladiť naše iniciály vyryté do stola, o ktorých nikdy netušil. Do obyčajného stola zašitého v krčme Empty-head, za ktorým sme strávili nespočetné študentské večery a za ktorým som sa dozvedel najšťastnejšiu správu vo svojom živote.

„O koľkej letíš?“ vyrušil ma Avin jemný hlas. Pri pohľade na mňa sa veľmi rýchlo dovtípila, nad čím premýšľam. *Stretávka Cincinnati* napísaná veľkými zelenými písmenami, podčiarknutá tromi pásikmi od najdlhšieho po najkratší, uloženými úhladne pod sebou, sa jednoducho nedala prehliadnuť.

„Až o štvrtej. Nie je dôvod chodiť skôr.“ Odpil som si z kávy a potreboval sa uistiť, že to tu zvládne aj bez Ester. „Nechceš, aby prišla...“

„Nie, oci, nechcem.“ Vypúlila na mňa tie svoje prekrásne okále. Ešte stále mi nedopínalo, že je dospelá a že dni strávené pod dozorom opatrovateľky patria do rovnakej minulosti ako všetky tie vyhodené kalendáre.

„Uvidíme sa po škole?“

„Asi nie, idem na basket a prídem až večer.“ Uchmatla školskú tašku a dala mi bozk na líce. „Uži si to. Prosíím.“

Pokúsil som sa o úsmev a prikývol. Jej gesto sprevádzané gúľajúcimi očami pravdepodobne znamenalo, že mi neverí.

Po jej odchode som sa psychicky pripravoval na večer a postupne prijímal telefonáty od bývalých spolužiakov, s ktorými to, ako mi väčšina z nich stihla zvriesknúť do slúchadla, dnes roztočíme. Aj dávno po štyridsiatke boli stále chlapi. A ja niekde v hĺbke duše zrejme tiež, lebo s blížiacou sa hodinou odchodu som sa na nich celkom tešil.

Volant čiernej limuzíny som aj dnes zveril do rúk verného vodiča a ako vždy za posledných sedem rokov ju zaparkoval iba niekoľko centimetrov od schodov vedúcich k lietadlu, div ich nenabral. Že mi ešte nohy slúžia a dokážem prejsť peši aj niekoľko metrov, som ho zrejme stále nepresvedčil. Opäť ma vyhodil tak blízko, že som pri otváraní dverí takmer narazil do zábradlia vyklopených schodíkov.

Môj rovnako oddaný pilot Duke spolu s asistujúcim pilotom postávali tvárou natočení k slnečným lúčom a ich pohodový výraz napovedal, že všetko je pripravené a čaká sa iba na mňa. Z kufra som schmatol malú koženú batožinu s čistými džínami a tričkom, spodnou bielizňou a základnou drogériou, a druhou rukou sa pevným stiskom pozdravil s posádkou. Na rameno letušky Khali-sy som položil svoju dlaň a vďačne ho, krátkym známym pohybom, pošúchal, čo mi opätovala úprimným úsmevom.

„Priamy let Pittsburgh – Cincinnati, predpokladaná dĺžka dve hodiny osemnásť minút, hlásim odlet, prosím, pripútajte sa.“ Povinnú úvodnú reč tesne pred odletom

som vnímal na štvrt' ucha a keby ju Duke vynechal, nič by sa nestalo. Dokázal by som ju odrecitovať aj v kóme. No pravidlá sú pravidlá a slúžia nato, aby sa dodržiavali. Či už na verejnosti, v súkromí, v spoločnosti, alebo keď sme sami.

Hlavne, keď sme sami.

Pravidlá dodržiavané aj vtedy, keď nás nikto nevidí, sú tie najpevnejšie.

Na stole v salóniku na mňa čakala čerstvá denná tlač, titulok vedľa titulku uložený ako podľa pravítka. Z výberu šport, ekonomika a politika som siahol práve po poslednom menovanom. Blížili sa prezidentské voľby, a keďže príjmy nášho klubu boli závislé aj od politickej orientácie, vývoj preferencií ma viac ako zaujímal.

„Kriste, to si snáď robí srandu! Ako sa môže senátor vyjadriť, že hlavnou úlohou facebooku je spájať ľudí?! Že šikanovanie a dokonca smrť sú iba nešťastné, no nevyhnutné vedľajšie efekty tejto, inak spoločnosti prospešnej, platformy?! Čo ešte potrebujú, aby mu tú prekliatu sieť zatrhlí?“

Z nulových práv na súkromie, ktoré ovládli svet dvadsiateho prvého storočia, ma porážalo. Treskol som novinami o stôl, no ani nie o tri sekundy som ich znova chytil, aby som si prečítal ďalší článok, ktorý ma rovnako vytočí a po zvyšok letu sa tak môžem vadiť sám so sebou. Môj ochrankár Alestor bol štandardne započúvaný do hudby a Khalisy sa o politiku ani trocha nezaujímal. Keďže trávil väčšinu času na nebi, dianie na zemi sa jej vraj netýkalo.

Kiežby to bolo také jednoduché. Nikdy by som už nedovolil tomuto lietadlu pristáť. Teda, možno raz. Aby som doň nabral Avu a potom už iba navždy lietel.

„Vie mi niekto povedať, akú životnosť majú kľučky na dverách?“ Lebo tieto tu mali dvadsaťpäť rokov už pred dvadsiatimi piatimi rokmi. Zasmial som sa, keď som chytil známy ornament na jednej z nich a zatlačil. Ach, ten puch. V bare Emptyhead sme sa absolútne vrátili v čase, na miesto, kde sme prepili a presedeli niekoľko rokov života.

Rezervovali sme si *naš* stôl. *Ten*, za ktorým túžili sedávať všetky študentky a študenti z kampusu, no *on* patril iba nám a našim frajerkám.

A mal nám patriť aj dnes.

„Zabudol si ho buknúť? Owen, mal si jednu jedínú úlohu.“ Ponad plece som sa obzrel na priateľa, no ten zvrátil obočie rovnako ako ja. Za naším stolom totiž sedela partia vyškerených ženských, čo sa mi ani trochu nepáčilo.

„Jasné, že nezabudol. Musia byť už na odchode, idem im povedať, aby si tie svoje chutné riťky pomaly zdvihli,“ zahlásil bez náznaku pochybností a vybral sa k nim. S ostatnými chalanmi, teda ak sa môžeme takto v štyridsiaticich troch rokoch ešte nazývať, sme sa na moment obhliadli okolo seba a pomalými krokmi sa presúvali bližšie k stolu, ktorý nám mal dnes podopierať lakte a neskôr pravdepodobne aj hlavy.

Zaregistroval som, ako im Owen milo vysvetľuje, že je čas na odchod.

„... určite sa mýlite. Takže by som vás chcel veľmi pekne poprosiť...“ Jeho vetu mu však neumožnili dokončiť, konkrétne jedna z nich, zrejme tá najpapuľnatejšia.

„Smola, páni. Skutočne ho máme rezervovaný my. Asi máte sedieť za iným stolom, skúste sa spýtať personálu,“ hodila hlavou smerom k pobežujúcemu čašníkovi.

„No... Hm.“ Pristúpil som k Owenovi, aby im bolo

jasné, že táto partia zreých mužov je tu spolu. „Sme si istí, že ide presne o *tento* stôl. Nie je totižto obyčajný, ale tým vás nebudem zaťažovať.“ Netuším, či môj pokus o láskavý úsmev vyšiel, ale Boh mi je svedkom, že snaha tam bola.

„Takže nemá štyri nohy ako zvyšné stoly v bare?“ Drzo podvihla obočie, na čo sa ostatné dámy hlasno rozosmiali.

„Má, samozrejme. Ale keby ten stôl vedel rozprávať, dozvedeli by ste sa veci, z ktorých by ste ešte mesiac nevedeli zaspať.“

Tak predsa sa rozhodli robiť problémy.

„Aha...“ podoprela si bradu ukazovákom a našpúlila už beztak plné pery. „Nechajte ma hádať. Liali ste do seba jedno pivo za druhým a potom si na ňom striedali roztlieskavačky. Nič, čo by sme nepoznali.“ Jej kamarátky sa opäť zasmiali.

„P-p-prepáčte, asi d-došlo k omylu.“ Pribehol čašník a koktavým ustráchaným hlasom sa ospravedlňoval za vzniknuté nedorozumenie.

„K akému omylu? Rezerváciu som robil ešte pred týždňom. Jasne som opísal, kde presne chceme sedieť,“ oponoval mu Owen.

„P-prosím, máme tu voľné ešte dva boxy. Prvé k-kolo máte na účet podniku.“

„Na prvé kolo ti kašlem. Jednoducho si počkáme na náš stôl!“ nemienil som ustúpiť.

„To ťažko,“ znova sa ozvala hnedovlasá držaňa, „ešte sme len prišli a plánujeme zostať až do rána.“ Mykla plecami, zdvihla pohár s vínom a provokatívne si z neho upila. Najradšej by som jej ho vytrhol a šplechol do tváre, no Alestor ma potiahol za lakeť a stačilo, že mi do ucha pošepkal tri slová. Stiahol som sa.

Začínaš pútať pozornosť.

Tri obyčajné slová, po ktorých som vždy cúvol.

Hoci sme na malý moment zvažovali odchod z Empty-head, nakoniec sme zostali a presunuli sa do opačného rohu krčmy. Na tie otravy a ich hovorkyňu obzvlášť som mal stále výhľad. Z času na čas na mňa zablúdila jasnými veľkými očami a pokúsila sa o úsmev. Za iných okolností by som ju označil za celkom atraktívnu, no dnes bola zodpovedná za to, že naše spomienky nenaberú ten správny rozmer, a to som jej nedokázal odpustiť. Úsmev som jej preto ani raz neopätoval.

„Jebme už na to, pripíjaj na zlaté školské časy.“
Owen zdvihol pohár a ostatní sme sa pridali.

Po dvoch pivách som sa trochu uvoľnil. Prídem sem zajtra ráno a snáď mi bude aspoň na pár sekúnd dopriate sa ho dotknúť. Asi ozaj nie som normálny. Túžim sa dotknúť jedného starého hnusného rozheganého a chl'astom presiaknutého stola.

Ale, keď práve pri ňom...

„Haló. Zem volá Elliota Evansa,“ drgol do mňa Woody.

„Nemusiš mi hučať do ucha. Ešte počujem.“

„Fakt? Čo som sa pýtal?“

V sekunde som si premeral osadenstvo okolo mňa, ako vysmiati sledovali, čo odpoviem. Lenže zabudli, že ich poznám ako svoje dlane. A hoci som nepočul otázku, pamätal som si, čo som dnes v telefonátoch sľúbil a isto sa chceli utvrdiť, či môj návrh stále platí.

„Ak vyhrajú, považujte to za vybavené, snáď to nepotrebuje písomne, blbci,“ vyhrkol som zo seba s absolútnou istotou. Ich spokojné výrazy a zdvihnuté štrngajúce poháre boli dôkazom, že som sa trafil.

A oni skutočne vyhrali, hoci kurz bol tak jeden ku sto. Cincinnati v ten večer vyradili Buffalo a zápas, ktorý nás

teda čakal o týždeň, sme bez debaty mohli nazvať zápasom roka. Významnejším ako Super Bowl.

„Ďalšie kolo, mladý!“ zakričal Owen k baru a my sme pokračovali v pití až do... neviem koľkej. Dovtedy, kým sme nezaľahli vo svojich izbách.

V boji proti zostatkovému alkoholu mi pomohla studená sprcha. Keď som vyšiel z hotelovej kúpeľne, moju pozornosť upútal blikajúci mobil. Tri neprijaté hovory od Alestora. Prečo neprišiel do mojej izby? Spal predsa vedľa a kľúče mal pre istotu vždy aj on.

„Čo sa deje?“ opýtal som sa bez pozdravu. Po rokoch, strávených bok po boku deň čo deň a takmer noc čo noc, stratili pozdravy medzi nami význam.

„*Asi tu budeme musieť ešte jeden deň zostať.*“

Na to môže rovno zabudnúť. Avu, ktorá už odmietala ochranku a ja som jej želanie nedávno akceptoval, druhú noc samu nenechám. Ani keby som mal do hodiny zhotoviť teleport.

„Dôvod?“

„*Technická porucha na motore. S Dukom to už riešime, ale na opravnú dráhu sa dostane až večer. Asi sa tých motorov dneska dojebalo viac.*“

Pošúchal som si vlhké vlasy. Tohoročná stretávka bola samá katastrofa.

„A náhradné lietadlo?“

„*Elliot, asi si zabudol, že sezóna je v plnom prúde.*“

Do riti. Všetky naše lietadlá boli buď vo vzduchu, alebo na pristávacej či odletovej dráhe. Vo všetkých kútoch Ameriky. Poslať mi sem náhradné lietadlo bolo po vynájdení teleportu až druhou možnosťou.

„Volaj Gweneth. Nech ma odtiaľto dostane. Poletím pokojne aj v batožinovom priestore.“

A tak som o tri hodiny nasadal do Boeingu 747 leteckej spoločnosti Luxfly, spolu s ďalšími dvesto osemdesiatimi pasažiermi. Gweneth sa podarilo vtesnať ma dokonca do prvej triedy, na čom som síce netrval, no ani som nenadával. Alestor sa už nezmestil, ale ja som mu prisahal, že budem obozretný a dám si na seba pozor. So šiltovkou zastrčenou hlbšie do tváre som splynul s davom a dúfal, že ma nikto nezačne otravovať s prosbou o autogram. Toto obdobie už mala snáď naša rodina za sebou, ale človek nikdy nevedel, odkiaľ sa vynoria.